

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/230/2015
Identifikačné číslo spisu: 6015200086
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015200086.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: REALMASTER, s.r.o., so sídlom Partizánska 89, Banská Bystrica, IČO: 36 649 988, právne zastúpený: AKSK, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Námestie SNP 15, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti: 1. S. D. R., bytom B., právne zastúpený: JUDr. František Vávrač, advokát so sídlom Horná 51, Banská Bystrica, 2. D. R., 3. K. R., 4. Q. R., 5. O. R., všetci bytom B., právne zastúpení: JUDr. Dagmar Vávreková, advokátka so sídlom Horná 51, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OCDPK-2014/030222 zo dňa 13. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/18/2015-95 zo dňa 12. mája 2015 a odvolaniach účastníkov 1 a 2, 3, 4, 5, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.23S/18/2015-95 zo dňa 12. mája 2015 v časti výroku o trovách konania príbratých účastníkov, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/18/2015-95 zo dňa 12. mája 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 23S/18/2015-95 zo dňa 12. mája 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OCDPK-2014/030222 zo dňa 13.11.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Banská Bystrica č. OVZ-DS-124614/24502/2014 zo dňa 1.8.2014. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi a príbratým účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutím č. OVZ-DS-124614/24502/2014 zo dňa 1.8.2014 Mesto Banská Bystrica podľa § 30 ods. 1 písm. d/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) zastavilo

konanie vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 2.7.2012 o vyradenie komunikácií vedených v Zjednodušenom mapovom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica a Zjednodušenom tabelárnom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica ako komunikácie s označením: 2.171, 4.260, P2, S1, S2 a S3, nachádzajúcich sa na parc.č. C-KN XX/X v k.ú. D. D. zo siete miestnych komunikácií mesta Banská Bystrica s odôvodnením, že žalobca napriek výzve správneho orgánu podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku, nedoplnil svoju žiadosť o ďalšie náležitosti a to: 1/ o písomnú dohodu, resp. iný právne relevantný návrh spôsobu zabezpečenia komunikačného prístupu k nehnuteľnosti na parc.č. P v k.ú. D. D. vo vlastníctve S.r. D. R. a X.. K. R. a na stavenisko stavby rodinného domu menovaných na uvedených pozemkoch povolenej právoplatným stavebným povolením Mesta Banská Bystrica č.j. RV 12476/2007-Že zo dňa 06.03.2008, a 2/ návrh spôsobu a účelu využitia miestnych komunikácií po vyradení zo siete miestnych komunikácií. Správny orgán nepovažoval za postačujúce doplnenie žiadosti, v ktorom žalobca uviedol, že: 1/ prípadný prístup k pozemkom manželov R. je riešený v právoplatnom územnom rozhodnutí, keď navrhol prístup po hornej hranici pozemku, ktorý by nenarušil územné rozhodnutie týkajúce sa pozemku manželov R.. 2/ spevnené plochy odstráni, postaví na pozemku polyfunkčný objekt s parkovacími miestami, určenými nielen pre užívateľov objektu, ale aj pre širokú verejnosť, čím sa jednoznačne zlepšia parkovacie podmienky v centre mesta. Správny orgán mal za to, že odvolávanie sa na právoplatné územné rozhodnutie je nepostačujúce, keďže nezakladá kontinuálne právnu istotu pre účastníkov konania S.. D. R. a X.. K. R. a ani pre správny orgán pri rozhodovaní o vyradení miestnych komunikácií zo siete miestnych komunikácií. Uviedol, že právoplatným územným rozhodnutím sa zakladajú práva a povinnosti najmä pre navrhovateľa stavby avšak tieto sa vecne viažu k navrhovanej stavbe a k jej umiestneniu na konkrétnom území, pričom územné rozhodnutie nerieši aktuálny právny stav v súvislosti s vlastníckymi nehnuteľnosťami prístupnými z komunikácií navrhnutých na vyradenie. Ďalej uviedol, že žiadateľ/žalobca v čase doplnenia žiadosti vedel o skutočnosti, že v mimo odvolacom konaní bolo územné rozhodnutie na stavbu „Polyfunkčný dom Hviezda, Skuteckého ulica, Banská Bystrica“ právoplatne zrušené.

3. Žalobca vo svojej žalobe namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď uviedol, že je výlučným vlastníkom pozemku parc.č. C-KN 23/1 vrátane všetkých spevnených plôch nachádzajúcich sa na tomto pozemku, nakoľko tieto boli na neho prevedené spoločnosťou MBB, a.s., ktorá ich nadobudla od mesta Banská Bystrica, pričom mesto ich považuje za miestne komunikácie napriek tomu, že nespĺňajú predpoklady podľa § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len „cestný zákon“) a napriek tomu, že nie sú vo vlastníctve obce, keďže z ustanovenia § 3d ods. 3 uvedeného zákona vyplýva, že komunikácie sú miestnymi, len v prípade ak sú vo vlastníctve obce. Miestna komunikácia predstavuje všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obce, verejné priestranstvo, zároveň musia slúžiť miestnej doprave, musí existovať rozhodnutie príslušného cestného orgánu o ich zaradení do siete miestnych komunikácií. Nutnosť vydania tohto rozhodnutia vyplýva nielen z cestného zákona, ale vzhľadom na ustanovenie § 23 tohto zákona aj zo správneho poriadku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie primátora Mesta Bratislavy zo dňa 16.08.2010 a rozsudok Okresného súdu v Brezne č.k. 5C/221/2004 zo dňa 20.12.2005, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/40/2006 zo dňa 11.04.2006. O svojvoľnom postupe mesta má svedčiť aj list, v ktorom mesto žalobcovi oznámilo, že dodatočne zaraďujú do siete miestnych komunikácií výsek ručne zakreslený do mapy na pozemku v tom čase vo vlastníctve žalobcu, pričom mesto na sťažnosť žalobcu nereagovalo. Ďalej uviedol, že mesto nemá záujem o prevádzkovanie miestnych komunikácií v danom priestore o čom svedčí aj „Povolenie na odstránenie stavby terajšieho kina Hviezda a všetkých súčastí, vrátane spevnených plôch za účelom budúcej stavby“. Správne orgány spochybnili vlastníctvo žalobcu, keď vytvorili stav vysokej právnej neistoty.

4. Uznesením č.k. 23S/18/2015-73 zo dňa 14.apríla 2015 krajský súd postupom podľa § 250 ods. 1 O.s.p. pribral do konania účastníkov správneho konania S.. D. R. a X.. K. R..

5. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku primárne zaoberal rozsahom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. S poukazom na § 250j ods. 1 O.s.p. uviedol, že žalobné námietky nesmerovali voči tomu, o čom rozhodovali správne orgány, ale akoby smerovali voči dôvodom rozhodnutia

žalovaného (nie výroku), ktorým sa žalovaný vysporiadaval s odvolacími námietkami, ktoré taktiež nesmerovali proti výroku prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti poznamenal, že meritórne rozhodnutie vo veci nebolo vydané, keďže v správnom konaní bolo vydané len procesné rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu neodstránenia väd žiadosti, na odstránenie ktorých bol žalobca správnym orgánom vyzvaný. Námietky žalobcu sa teda netýkali neopodstatnenosti zastavenia konania a preto krajský súd nemal dôvod posudzovať iné skutočnosti netýkajúce sa preskúmaného rozhodnutia.

6. Napriek tomu však krajský súd poukazujúc na povahu napadnutého rozhodnutia preskúmal toto rozhodnutie aj v širších súvislostiach. Uviedol, že správne orgány v konaní nespochybňovali vlastnícke právo žalobcu k pozemku C-KN parc.č. XX/X . v k.ú. D. D.. Stotožňujúc sa so zisteniami správnych orgánov mal za to, že na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí prešli do vlastníctva mesta Banská Bystrica z majetku Slovenskej republiky všetky miestne komunikácie v rozsahu, v akom boli evidované pred účinnosťou tohto zákona ako miestne komunikácie. K zaradeniu do siete miestnych komunikácií nie je nevyhnutné rozhodnutie príslušných cestných orgánov. Krajský súd nepovažoval postup správneho orgánu za odporujúci zákonu, keď zaevidoval predmetnú miestnu komunikáciu bez toho, aby o tejto skutočnosti vydal rozhodnutie. Odvolávanie sa žalobcu na rozhodnutie primátora hlavného mesta Slovenskej republiky nepovažoval za relevantné, keďže išlo o rozhodnutie o zaradení novovybudovanej komunikácie, ktorá nebola predmetom prevodu vlastníctva v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. Rovnako ani rozhodnutia Okresného súdu v Brezne resp. Krajského súdu v Banskej Bystrici, na ktoré žalobca poukázal nemožno vziať do úvahy, pretože v uvedených veciach sa rozhodovalo o určení vlastníckeho práva a vychádzali z iných skutkových okolností.

7. Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že Krajský stavebný úrad v Banskej Bystrici rozhodnutím č. KSUBB-2006-618/1341-1;OŠSS.kl zo dňa 02.10.2006 rozhodol o umiestnení stavby „Novostavba rodinného domu“ na parc.č. C-J. a na parc.č. P. v k.ú. D. D. pre stavebníkov S. V tomto rozhodnutí určil ako jednu z podmienok prístup na pozemok z mestskej verejnej komunikácie cez miestnu komunikáciu parc.č. XX a C-KN parc.č. XX/X a parkovisko za kinom Hviezda. Pre uvedenú stavbu bolo stavebným úradom vydané taktiež stavebné povolenie pod č.j. RV 12476/2007-Že zo dňa 06.03.2008, ktoré prevzalo riešenie komunikačného prístupu podľa rozhodnutia o umiestnení stavby. Podľa názoru krajského súdu správne orgány nepochybili, keď vzali do úvahy aj skutočnosti týkajúce sa práv vlastníkov susedného pozemku, keďže boli povinné posudzovať aj ochranu práv nadobudnutých inými osobami. Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia o umiestnení stavby „Polyfunkčný dom Hviezda“ v mimo odvolacom konaní považoval krajský súd za nepreukázaný aj spôsob a účel využitia miestnej komunikácie po jej vyradení zo siete miestnych komunikácií. Krajský súd preto konštatoval, že predloženie dokladov vyžadovaných správnym orgánom bolo opodstatnené a pre posúdenie žiadosti žalobcu relevantné. Správne orgány nepredloženie dokladov zo strany žalobcu vyhodnotili správne a konanie zastavili v súlade so zákonom. Krajský súd s poukazom na uvedené dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

8. Rozhodnutie o trovách konania krajský súd odôvodnil tým, že žalobca v konaní nebol úspešný a preto mu náhrada trov konania neprináleží. Pribratým účastníkom konania, ktorí boli v konaní právne zastúpení náhradu trov konania nepriznal, keďže pre ich priznanie nemá súd zákonný rámec. V tejto súvislosti uviedol, že právna úprava obsiahnutá v piatej časti O.s.p. upravujúca náhradu trov konania osobitným spôsobom nepočíta s priznaním náhrady trov konania pribratým účastníkom ani v prípade, ak by boli v konaní úspešní a zároveň právna úprava nepočíta so zaviazaním pribratých účastníkov konania na náhradu trov konania úspešnému žalobcovi. Uvedené vyplýva z osobitosti konania spočívajúceho v tom, že pribratí účastníci v zmysle § 250 ods. 1 O.s.p. sa stávajú účastníkmi konania ex lege bez toho, že by sami podávali žalobu, pričom právna úprava sleduje zabezpečiť pre nich informovanosť o predmetnom súdnom konaní, ktoré v konečnom dôsledku pri zrušení napadnutého rozhodnutia môže zasiahnuť do ich práv a povinností priznaných napadnutým rozhodnutím.

9. Vzhľadom na zistenie krajského súdu, že pribratá účastníčka konania X. K. R. dňa XX.XX.XXXX zomrela, krajský súd pokračoval v konaní s jej právnymi nástupcami v zmysle Potvrdenia o okruhu dedičov sp.zn. 24D 309/2015, D not 106/2015 zo dňa 21.07.2015, ktorými sú manžel (S. D. R.) a deti

(D. R., K. R., Q. R., O. R., právne zastúpení: JUDr. Dagmar Vavrekovou).

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie. Podľa názoru žalobcu sa krajský súd nesprávne vysporiadal so skutočnosťou, že cesty je možné zaradiť do siete miestnych komunikácií aj bez existencie rozhodnutia správneho orgánu a dokonca bez súhlasu vlastníka, pretože bez existencie rozhodnutia neexistuje skutočnosť, na základe ktorej došlo k zaradeniu ciest do tejto siete. Samotné konštatovanie, že už pred tým ako boli dotknuté cesty prevedené do majetku mesta išlo o miestne komunikácie je nesprávne a nepreukázané. Žalobca opätovne s poukazom na § 6 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb. a § 23 cestného zákona trval na tom, že na zaradenie do siete miestnych komunikácií sa rozhodnutie vyžaduje. Krajský súd sa nezoberal otázkou, či správny orgán vôbec mohol žalobcu žiadať o preukázanie požadovaných skutočností. Žalobca tvrdil, že je vlastníkom nielen dotknutého pozemku, ale aj „miestnych komunikácií“, keďže tieto boli preukázateľne predané mestom subjektu súkromného práva, pričom v zmysle § 3d ods. 3 cestného zákona sú komunikácie miestnymi len v prípade, ak sú vo vlastníctve obce. Krajskému súdu vytýkal aj to, že sa nevysporiadal s otázkou postupu správneho orgánu, ktorý je podľa § 6 ods. 3 vyhlášky č. 35/1984 Zb. povinný vyradiť účelové komunikácie zo siete zo zákonom stanovených dôvodov, ktoré boli v danom prípade splnené.

11. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania pribratých účastníkov podali obsahovo zhodné odvolania pribratý účastník 1/ a pribratí účastníci 2/ až 5/ ktorými žiadali, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že im prizná náhradu trov konania vo výške 296,44 €. V odvolaniach uviedli, že objektom prieskumu súdu v správnom súdnictve je vzťah fyzická osoba - správny orgán v dôsledku porušenia zákonnosti pri správnej činnosti. Preskúvanie tohto hmotnoprávneho vzťahu sa premieta do procesnej roviny v ustanovení § 250 ods. 1 veta prvá O.s.p. Je potrebné odlíšiť účastníka konania, ktorý je účastníkom z dôvodu originálneho hmotnoprávneho vzťahu a na strane druhej účastníka, ktorého práva a povinnosti sú závislé od výsledku prieskumu. Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému by sa tiež mohla chápať ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania. Pribratý účastník sa ocitol bez vlastnej vôle ex offio v konaní, ktoré nevyvolal a preto je primerané cez ustanovenie § 246c ods. 1 O.s.p. jeho právo na náhradu trov konania posudzovať podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

12. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a stotožnil sa so záverom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku.

13. Pribratý účastník 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nesplnil ani jednu z podmienok správneho orgánu na rozhodnutie o jeho žiadosti o vyradenie miestnej komunikácie zo siete miestnych komunikácií a preto správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď konanie zastavil. Žalobca síce v priebehu sporu vyjadril svoju vôľu dohodnúť sa na spôsobe zabezpečenia komunikačného prístupu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve pribratých účastníkov, avšak k uzavretiu takejto dohody nikdy nedošlo. Vlastníctvo žalobcu k pozemku na parc.č. P. nevyklučuje, aby sa na ňom nachádzali aj verejné miestne komunikácie. K námietke žalobcu, že správny orgán založil právo pribratých účastníkov a na takéto rozhodnutie nemá právomoc uviedol, že správne rozhodnutie nezakladalo právo manželov R. na prístup k ich pozemku, lebo ide o základné právo, ktoré im vyplýva a je garantované Ústavou SR. S poukazom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

14. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

15. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý

rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania žalobcu a príbratých účastníkov nie sú dôvodné.

17. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenie svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

18. V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

19. Najvyšší súd na prvom mieste poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie č. OU-BB-OCDPK-2014/030222 zo dňa 13.11.2014, ktorým žalovaný rozhodnutie Mesta Banská Bystrica č. OVZ-DS-124614/24502/2014 zo dňa 01.08.2014, o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. d/ Správneho poriadku tzn. nemeritórne rozhodnutie vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 02.07.2012 o vyradenie komunikácií vedených v Zjednodušenom mapovom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica a Zjednodušenom tabelárnom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica ako komunikácie s označením 2.171, 4.260, P2, S1, S2 a S3, nachádzajúcich sa na parc.č. P. v k.ú. D. D. zo siete miestnych komunikácií mesta Banská Bystrica potvrdil.

20. Podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku, správny orgán konanie zastaví, ak účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený.

21. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

22. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

23. Podľa § 4 ods. 1 správneho poriadku účastníci konania (§ 14) spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

24. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

25. Z hore citovaných ustanovení, ktoré sú naplnením zásady aktívnej súčinnosti správneho orgánu a účastníkov (§ 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 Správneho poriadku) a súčasne vymedzujú možný rozsah námietok, pre Najvyšší súd vyplýva, že pokiaľ sa žalobca chce brániť účinkom tohto rozhodnutia (ktoré je výslovne procesným rozhodnutím) a tým naplniť svoje ústavné právo v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, sa môže dovolávať v súdnom prieskume najmä nesplnenia podmienok viažucich sa na toto rozhodnutie a to tým, že:

- na výzvu správneho orgánu v určenej lehote odstránil nedostatky svojho podania, resp. tieto nedostatky jeho podanie neobsahovalo,
- ako účastník konania nebol o možnosti zastavenia konania správnym orgánom poučený
- nebol daný dôvod vyzývať účastníka na doplnenie podania
- v konaní pred správnym orgánom sa vyskytli iné závažné chyby.

26. Žalobca svoj žalobný návrh formuloval tak, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu o zastavení konania zrušil. Žalobné (taktiež odvolacie) námietky, v ktorých vytýkal správnym orgánom nezohľadnenie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na parc.č. C-KN 23/1, absenciu rozhodnutia správneho orgánu o zaradení komunikácií do siete miestnych komunikácií, nesprávne posúdenie nehnuteľnosti na pozemku parc.č. C-KN 23/1 ako miestnych komunikácií a účelu využívania týchto pozemných komunikácií v minulosti síce súviseli so žiadosťou žalobcu o vyradenie miestnych komunikácií zo siete, avšak žalobca nimi nespochybnil správnosť záverov tak prvostupňového ako aj odvolacieho orgánu vo vzťahu k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu o zastavení konania.

27. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v správnom súdnictve sa v súlade s § 250j ods. 1 O.s.p. preskúmava zákonnosť napadnutých rozhodnutí len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, pričom súd nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h O.s.p. viazaný a nemôže ho prekročiť. Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. vyplýva zásada iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, s výnimkou, ak zrušuje rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. Odvolací súd preto konštatuje, že vyššie uvedené žalobné námietky, ktoré po stránke meritórnej by mohli spochybňovať iba rozhodnutie vo veci samej, sú z tohto pohľadu predčasné alebo nedôvodné.

28. Vo vzťahu k hore vymedzenému rozsahu námietok je preto nutné sa zaoberať iba s námietkou žalobcu, či správny orgán vôbec mohol žalobcu žiadať o preukázanie požadovaných skutočností.

29. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca žiadosťou zo dňa 29.06.2012 žiadal Mesto Banská Bystrica o vyradenie komunikácií vedených v Zjednodušenom mapovom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica a Zjednodušenom tabelárnom pasporte MK, P, MP a chodníkov mesta Banská Bystrica ako komunikácie s označením 2.171, 4.260, P2, S1, S2 a S3, nachádzajúcich sa na parc.č. C-KN XX/X v k.ú. D. D. zo siete miestnych komunikácií mesta Banská Bystrica. Prvostupňový orgán dospel k záveru, že pre meritórne rozhodnutie o žiadosti je potrebné doložiť ďalšie podklady a preto žalobcu výzvou č. OVZ-DS-126968/24502/2012 zo dňa 05.09.2012 vyzval, aby v lehote 60 dní od doručenia výzvy predložil:

1. písomnú dohodu, resp. iný právne relevantný návrh spôsobu zabezpečenia komunikačného prístupu k nehnuteľnosti na parc. č. C-KN XX/X a XX/X v k.ú. D. D. vo vlastníctve S. a na stavenisko stavby rodinného domu menovaných na uvedených pozemkoch povolenej právoplatným stavebným povolením Mesta Banská Bystrica č.j. RV 12476/2007-Že zo dňa 06.03.2008, a
2. návrh spôsobu a účelu využitia miestnych komunikácií po vyradení zo siete miestnych komunikácií.

30. Správny orgán zároveň prerušil konanie podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku. Súčasťou výzvy bolo poučenie, že ak žalobca doklady v stanovenej lehote nepredloží, správny orgán konanie zastaví.

31. Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán nepostupoval v rozpore so zákonom pokiaľ k žiadosti

požadoval priložiť vyššie uvedené podklady, čím zohľadnil právny stav predovšetkým vo vzťahu k existencii rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSUBB-2006-618/1341-1;OŠSS.kl zo dňa 02.10.2006, ktorým bolo rozhodnuté o umiestnení stavby „Novostavba rodinného domu“ na parc.č. P. a parc. č. P. v k.ú. D. D. pre stavebníkov S.. V uvedenom rozhodnutí bola okrem iného určená aj podmienka prístupu na pozemok z mestskej verejnej komunikácie cez miestnu komunikáciu parc.č. XX. a P. a parkovisko za kinom Hviezda. Pre uvedenú stavbu bolo stavebným úradom vydané aj stavebné povolenie pod č.j. RV 12476/2007-Že zo dňa 06.03.2008, ktoré vychádzalo z riešenia komunikačného prístupu v zmysle rozhodnutia o umiestnení stavby. Vzhľadom na existenciu týchto rozhodnutí, z ktorých nepochybne vyplýva aj požiadavka na zabezpečenie prístupu k nehnuteľnostiam účastníkov konania S. bola dôvodná aj výzva na predloženie dohody s týmito účastníkmi alebo iného návrhu upravujúceho komunikačný prístup k pozemkom na parc.č. P. a na parc.č. P. v k.ú. D. D.. Uvedeným postupom tak správne orgány rešpektujú zásadu zákonnosti v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku zohľadnili práva a právom chránené záujmy vlastníkov dotknutých nehnuteľností.

32. Pokiaľ sa týka ďalšieho bodu výzvy na doplnenie žiadosti o návrh spôsobu a účelu využitia miestnych komunikácií po vyradení zo siete miestnych komunikácií, odvolací súd uvádza, že uvedené podklady boli vyžiadané v súlade s § 6 ods. 4 vyhlášky č. 35/1984 Zb., keď správny orgán bol povinný zistiť splnenie podmienok so zreteľom na užívanie pozemnej komunikácie verejnosťou, vrátane zabezpečenia prízjazdu k nehnuteľnostiam z verejnej komunikácie a zodpovednosti za zjazdnosť a schodnosť dotknutej pozemnej komunikácie po jej vyradení zo siete miestnych komunikácií.

33. Povinnosťou správneho orgánu je objektívne a úplné zistenie stavu veci. K tomuto účelu má správny orgán viacero prostriedkov, ktoré môže v priebehu konania využiť, v súlade so správnym poriadkom. Je na úvahu správneho orgánu, aké prostriedky na zabezpečenie dostatočného získania podkladov na rozhodnutie zvolí. V danom prípade správne orgány v záujme čo najúplnejšieho zistenia stavu veci požadovali od žalobcu doklady potrebné k rozhodovaniu o žiadosti žalobcu týkajúcej sa vyradenia miestnych komunikácií zo siete miestnych komunikácií. Uvedený postup správneho orgánu nemožno vnímať ako svojvôľu, t.j. prípad, kedy by správny orgán požadoval predloženie takých dokladov, ktoré by neboli právne relevantné vo vzťahu k rozhodnutiu o žiadosti žalobcu, alebo ak by správny orgán žiadal pod následkom zastavenia konania také doklady, ktoré žalobca objektívne nemôže predložiť. Správny orgán pritom vo výzve chýbajúce doklady dostatočne konkretizoval a žalobcu poučil o následkoch spojených s ich nepredložením, t.j. zastavenie konania. Žalobca požadované doklady správne orgánu nepredložil a nepredložil ich ani v prílohe k odvolaniu, čím by dosiahol zrušenie tohto rozhodnutia. Jediným procesným dôsledkom bolo preto zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku.

34. Poukazujúc na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku sú vydané v súlade so zákonom, dôsledne rešpektujúc zásady správneho konania, preto za daných okolností neboli podmienky pre ich zrušenie.

35. Na základe odvolaní príbratých účastníkov konania Najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k výroku, ktorým krajský súd náhradu trov konania príbratým účastníkom nepriznal.

36. Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov má samostatnú povahu, preto aj správne súdnictvo má samostatnú povahu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je špecifickým konaním. Z týchto dôvodov väčšina procesných inštitútov je v správnom súdnictve upravená osobitne a odlišne od všeobecného súdnictva.

37. Použitie iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku prichádza do úvahy len analogicky na základe ustanovenia § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p., podľa ktorého pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Primeranosť znamená obdobné použitie, t.j. analogickú aplikáciu všeobecných ustanovení O.s.p., ustanovení o konaní v prvom stupni a ustanovení o opravných prostriedkoch. Primeranosť použitia týchto ustanovení je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 O.s.p.) a so zreteľom na tento účel ich treba aj aplikovať a vykladať.

38. V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 O.s.p., hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 O.s.p.

39. Právo na rozhodnutie o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997) je tiež *ratione materiae* obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri bližšie Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 212/09-26).

40. Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi.

41. Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p., by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol.

42. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. mája 2012, sp.zn. 2Stp/25/2011, v ktorom bolo konštatované, že účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný si náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. II. ÚS 56/05 z 22. júna 2005, podľa ktorého „aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prístup k súdnej a inej právnej ochrane totiž závisí aj od toho, či účastník konania má alebo nemá vytvorené ekonomické predpoklady na uplatnenie tohto základného práva bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný s uplatnením svojho procesného stanoviska a dosiahol, že sa návrh alebo žaloba proti nemu právoplatne zamietli alebo dosiahol procesný úspech iným zákonom dovoleným spôsobom“.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému a pribratým účastníkom zákon priznanie trov konania neumožňuje.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.